

SM62

Een scheidsrechter in het debat

Wanneer iedereen zich terugtrekt in de echokamers van het eigen gelijk, zal iedereen verdoofd raken door de eigen waarheid.

Iedere keer dat er berichten op de sociale media voorbij komen over milieuvervuiling, de vernietiging van de biodiversiteit en klimaatverandering zie je het zelfde verschijnsel. Het maakt niet uit of het gaat om voorstanders of tegenstanders, zodra je door de reacties en commentaren leest zie je een enorme verdeeldheid over deze complexe en veelomvattende onderwerpen. Sommigen refereren aan onderzoek, feiten en bewijs, anderen laten vooral hun onderbuikgevoelens spreken en roeptoeteren maar wat.

Wat ontbreekt in het debat is een scheidsrechter. Iemand die het kaf van het koren scheidt, feiten ontwart van fictie, beweringen losmaakt van bewijs en persoonlijke meningen pareert met observatie en onderzoek. Het lijkt wellicht niet zo, maar we hebben de afgelopen vijfhonderd jaar al zo'n scheidsrechter rondlopen: de wetenschappelijke methode. Want dat is het beste dat we hebben om te komen tot een werkbaar model van de waargenomen werkelijkheid. Gedegen wetenschappelijk onderzoek is immers eerlijk, zorgvuldig, betrouwbaar, controleerbaar, onpartijdig, onafhankelijk en verantwoordelijk.

Wat ons nekt is dat de hedendaagse samenleving doorspekt begint te raken van het gotspe 'wetenschap is ook maar een mening'. We pareren pure wetenschap met persoonlijke meningen omdat we vinden 'dat iedereen op gelijke voet aan het woord moet kunnen komen'. Maar er is geen gelijke voet als het gaat om wetenschap versus onderbuik. De praatprogramma's van deze tijd maken dat nog eens erger door werkelijk waar iedere malloot met een persoonlijke mening, vooral BN-ers, aan het woord te laten.

Het liefst ga ik daarbij de face-to-face-discussie aan. Want onze smartphones en de (a)sociale media maken het ons véél te gemakkelijk om monologen te houden en met modder te smijten. Als je het dan niet bevalt, dan gooi je gewoon de spreekwoordelijke hoorn op de haak. Ontvrienden en blokkeren zijn ook hele populaire acties om in het eigen gelijk te blijven hangen. Zodra ik echter mijn opponent in de ogen kan kijken en op non-verbale signalen kan anticiperen, verandert de discussie meteen. Het enige dat je opponent dan nog kan doen is opstaan en weglopen, maar dat kan iedereen dan ook zien, vooral op tv.

Face-to-face-discussies oefenen je in rustig blijven. Want trollen weten precies hoe ze onder je huid kunnen kruipen en je het bloed onder je nagels vandaan te halen. We moeten ons daarom trainen want de klimaatrollen winnen het debat. Ze koeioneren, kleineren en domineren de doorgaans wat meer introverte, genuanceerde en bescheiden wetenschappers. Wat zeg ik? Ze worden soms zó van tafel geveegd doordat er ordinair overheen geschreeuwd wordt.

- *We moeten weten wat we moeten doen om klimaatrollen te pareren.*
- *We moeten terug-domineren zonder ons tot het niveau van een trol te verlagen.*
- *We moeten verbaal sterker worden en dezelfde trucjes in het debat toepassen.*
- *We moeten af en toe de platte hand op de tafel te durven petsen en 'STOP!' roepen.*

Dát is mijn definitie van confrontalisme. Want alleen een frontale confrontatie met de realiteit kan ons wellicht nog verder helpen.

Meer weten?

<https://www.demensalsgrens.nl>